

Lotte OERS

Deskundige spijkerschrift

Ze is 25 en studeerde archeologie en oosterse talen en culturen aan de Universiteit Gent. Haar nieuwsgierigheid leidde haar naar het spijkerschrift, het onderwerp van haar doctoraal onderzoek. Naast dat wetenschappelijke werk zet Lotte OERS zich vooral in voor haar geloof. „Het biedt me houvast en het houdt me voortdurend waakzaam opdat ik me niet door zelfvoldaanheid zou laten leiden”, zegt ze.

‘Mijn geloof beschermt me tegen zelfvoldaanheid’

Bert CLAERHOUT

Tijdens haar middelbaar onderwijs, afdeling Grieks-Latijnse, raakte Lotte OERS in de ban van de klassieke oudheid en de oude culturen van het Midden-Oosten. De beslissing om aan de universiteit archeologie te studeren, lag in het verlengde daarvan. Vier jaar later zijn haar interesses evenwel verschoven in de richting van oude talen. En zo ontdekte ze haar huidige passie, het spijkerschrift. Beslist geen evidente keuze.

–Blijkbaar bent u nieuwsgierig ingesteld?

Ik heb altijd een grote hunker naar kennis gehad. Geschiedenis boeide me ontzettend. Ik wilde weten hoe de mensen vroeger leefden, wat ze dachten en voelden. Na een film die zich in een welbepaalde periode afspeelde, trachtte ik daarover achteraf meer te weten te komen. Het ontcijferen van dingen heeft me altijd gefascineerd. In die zin is het geen toeval dat ik me nu op het spijkerschrift toeleeg. Dat werd omstreeks 3500 vóór Christus in Mesopotamië ontwikkeld en werd gebruikt op kleitabletten.

–Wat onderzoekt u precies?

Ik bestudeer juridische contracten en documenten die in omloop waren in de Oud-Babylonische periode in Susa, in het huidige Iran. Zeker bij de hogere klassen werd elke transactie schriftelijk vastgelegd en die contracten werden bijgehouden. Ik onderzoek welke rechtsformules daarbij van toepassing waren. Aan de hand daarvan kunnen we nagaan hoe de mensen hun samenleving organiseerden. Er bestond misschien wel een wetboek, maar het is onduidelijk of dat werd toegepast.

–Wat trof u zoal?

Een voorbeeld. Ik stootte op enkele adoptiecontracten waaruit tot mijn verbazing bleek dat sommigen een tante of een oom respectievelijk als zus of broer aannamen. Een mogelijke verklaring is dat ze zo op een legale manier trachtten onderlinge schulden af te lossen. Je moet het begrip ‘adoptie’ zoals wij dat kennen, dus even uit je hoofd zetten en het met iets heel anders associëren, namelijk met de overdracht van bezit en het aflossen van schulden.

–En zo stilt u uw nieuwsgierigheid?

Het is toch boeiend als je uit zo weinig materiaal nieuwe kennis opdoet over een stadje dat duizenden jaren geleden deel uitmaakte van een cultuur die aan de bakermat van de onze lag. Als iedere wetenschapper vanuit het eigen vakgebied daar-

Lotte Oers: „Ik wilde altijd al weten hoe de mensen vroeger dachten en leefden.” © Kristof Ghyselinck

toe zijn steentje bijdraagt, schrijven we samen geschiedenis.

–U bent gelovig en steekt dat niet onder stoelen of banken.

Ik zie geen tegenspraak tussen wetenschap en geloof, zeker niet in mijn onderzoeksdomein. Waarom zou ik mijn geloof verbergen? Toegegeven, het is niet het eerste waarover ik praat als ik iemand ontmoet,

„Ik merk bij jongeren een zekere nieuwsgierigheid naar het geloof, maar het spontaan opzoeken, is nog iets heel anders”

maar aan de universiteit weet iedereen in mijn naaste omgeving het. Ik krijg er geen negatieve reacties op. Sommigen keken verrast op, dat wel. Anderen denken wellicht: „Die uitspraken van de paus, staat zij daar dan achter?” Maar ze snijden het onderwerp nooit aan. Op Facebook krijg je

soms wel opmerkingen in de zin van: „Hoe naïef kun je zijn?” Het stoort me niet. Ik vind het belangrijk voor iedereen respect te hebben.

–Waarom is het geloof voor u zo belangrijk?

Het biedt me een houvast en houdt me in de wereld. Het doet me ook voortdurend nadenken of ik me niet te veel opsluit in mijn kleine zelfvoldane wereldje. En het beschermt me tegen zelfverzekerdheid – „Kijk eens hoe goed ik bezig ben.”

–Heeft u dat geloof van thuis meegekregen?

Mijn ouders zijn actief gelovig. Toen ik kind was, sprak hun geloof me nochtans niet meteen aan. Wel ontmoette ik in mijn omgeving voortdurend mensen die met de Kerk waren begaan en kracht putten uit hun geloof. Ik zag hoe ze zich belangeloos voor Kerk en samenleving inzetten en hoe dat hen gelukkig maakte. Ik keek daarnaar op. Later ervoer ik gaandeweg zelf de intense kracht die het geloof uitstraalt. Zonder de getuigenis van mijn ouders en mijn omgeving, had ik dat nooit ontdekt.

–Hoe beleeft u nu uw geloof?

Het grootste deel van mijn vrije tijd besteed ik eraan. Ik zet me in voor de jongerenwerking op de parochie in Gent, ik ga

naar abdijenweekends en help waar ik kan. Tot vorig jaar was ik ook actief in de Gentse studentenpastoraal. En uiteraard trek ik deze zomer naar Madrid voor de Wereldjongerendagen. Voor jongeren is dat hét moment om zich op te laden. Misschien spreekt zo’n massagebeuren niet iedereen aan en staat het wat haaks op onze Vlaamse nuchterheid, maar toch. Ik was er al bij in Keulen en Sydney, en het waren overrompelende ervaringen om in verbondenheid met de hele wereld het geloof spontaan, enthousiast en vol vertrouwen te beleven.

–Sommigen noemen uw generatie ‘religieus analfabeet’. Anderen wijzen erop dat hedendaagse jongeren de dominante massakerk van vroeger nooit hebben gekend, waardoor ze onbevangener naar het geloof kijken. Hoe denkt u daarover?

Mijn ervaring leert dat jongeren zich niet zomaar tegen het geloof keren. De meesten kennen het evenwel niet meer, waardoor geloven voor hen allesbehalve evident is. Ik merk een zekere nieuwsgierigheid, maar spontaan toenadering zoeken tot Kerk en geloof is nog iets heel anders.

Lotte Oers vertelt over haar werk en geloof in Braambos op zondag 27 maart. Op VRT één om 9 uur en op Canvas omstreeks 23 uur.